

Kozma László

Advent

A láthatár alatt
Még a nap,
Már sávokban gyúlnak
Sugarak.

Mint amikor tavaszt
Vár a föld,
És a szántó csíkja
Barna-zöld.

Mire vársz te, lélek,
Mely napot?
Híre örömének
Felragyog.

A Mikulás mosolya

Hogyha baj ér, bánat, szégyen,
Bízzál Myra püspökében.
Elhozza csillagos éjen
Ajándékát észrevétlen.

Cipődet ablakba tedd ki,
Kincseit szívedbe rejti,
Ahogy tette sokszor, régen.
Megjön sűrű hóesésben.

Arcát senki meg ne lássa,
Rejti fehér nagy szakálla.
Találkozhatsz véle bárhol,
Megismered mosolyáról.

Kitől jót és szépet várhatsz,
Bizony Ő: a Mikulás az.

Csengettyűje szól a szánnak.
Itt volt, de már messze vágat.

Hiszen gondja van, temérdek,
Kincset osztja a reménynek.
Aranyszarvas hogy repítse,
Megérkezzen minden szívbe.

Hogyha jól és szépen várod,
Magadban is megtalálod.
Nemcsak várni, hogy mit kapnál:
Az a legtöbb, ha te adtál.

A szívedben hogyha érzed,
Készítsél valami szépet.
Rajzolj erdőt, végy festéket,
Ajkadon fakadjon ének.

Tanulj nótát, csoda-verset,
Dalait a szeretetnek.
Akit egész évben várnak,
Segítsél a Mikulásnak.

Ahol baj van, gond és bánat,
Oszd kincset a kacagásnak.
Hogy minden arc felderüljön,
Sötét ágra harmat gyűljön.
Ezüst nyoma csengő szánnak
Mosolya a Mikulásnak.

Több az Isten

Azt mondd: ó a menedék,
Akihez futsz, ha nagy baj érne.
Csak ez a hitre nem elég,
Mert több az Isten teljessége.

Egy kéz érint, ha megfogansz,
Ahogyan hív az ember-létbe.
Körülöleli sorsodat,
Mert több az Isten teljessége.

Könnyekben csillant örömet,
Szivárványt feszít borús égre,
Ível a világok fölött,
Mert több az Isten teljessége.

Vihar zúg élet-indulót,
Ragyog csillagok televénye.
Fogannak erdei zugok,
Mert több az Isten teljessége.

Nincsen kicsiny és nincs nagyobb,
Szívedben gyullad ki a mécse.
Utadra napsugarat ont,
Mert több az Isten teljessége.

A nyugtalanság, hogy keresd
S hogy rátalálsz, a lelki béke.
Őrizd egyetlen kincsedet,
Mert több az Isten teljessége.

Elérhetlek-e?

Hívtalak csengő rímeken,
Elérhetlek-e, Istenem?
Karácsonykor, mint kisgyerek,
Csengőszóval kerestelek.
S ezüstös hó-nyomodba értem
A csilingelő nevetésben.

Elérhetlek-e, Istenem?
Nem tudtam, hogy tövis terem,
S az utadon arcodba tép,
Míg ringatsz gyerek-nevetést.
Mert így van: nemcsak túlvilágot
Ígérsz: ez is a te világod.
És gyerekarcon úgy köszön,
Amit Te adtál, az öröm.

Mert ez nem a siralom völgye,
Hisz Te törted a halált össze.
Élet, amely belőled támad,

Felragyogó húsvétvasárnap.
Mert hisszük, Uram: itt, e földön
Ami elzár, a bűnünk börtön.

De aki hisz és remél Benned,
A szabadságod megjelented.
Mert tiéd a föld, s az ország,
Diadalmas Szentháromság.
Akaratod munkál bennünk,
S nem engedi, hogy elessünk.

Elérhetlek-e, Istenem,
Hisz tudom: remény is terem,
És rajta méhraj zúgva forr:
Édes a fájdalom-bokor.
S virágoddal porozza mind
Termővé szenvedéseink.

A negyedik gyertya

Voltam sokáig néma gyertya,
Koszorúdban gyújtásra várva.
Ádventi fény, a legutolsó,
Hogy oszoljon a köd homálya.

A többi ahogy csöndben égett,
Lobbanva sietek utána.
Átragyogni a mindenséget,
Talpamig színarany ruhába.

Úgy érkezni a jászolodhoz
Egészen égve, mint a máglya.
Hogy a gyertya, a legutolsó
Legyen a születés csodája.

Hópelyhek

Míg vártál az utolsó villamosra,
Az égbolt ívét bánat csillagozta.

És hópelyhek harangszava csengett,
A dallamuk áttörte a csendet.

A száncsengettyűk jeges útra hívtak,
Kigyúlt benned a betlehemi csillag.

Karácsonyi himnusz

Érettünk ölt földi testet,
Megszületik, aki él.
Krisztus, ki az örök Kezdet,
S tetteinkben ő a Cél.

Fényeként egy gondolatnak,
Isten-eszme, testet ölt.
Csillagsugár, égi ablak,
Sziklakövével a föld.

Repes lelked őfeléje,
A sátánnal harcba száll.
Mosolyával csöndes béke,
S hátrál tőle a halál.

Pusztuljon a bűn, a vétek,
Ragyogj, égi tisztaság.
Az igazság ő, s a béke,
Lélek útja, tiszta láng.

Eltörli a Kisdéd ujja,
Amit Ádám vétkezett.
Reményt hoz szívünkbe újra,
Hiszen ő a Szeretet.

Ő a bárány és a pásztor,
Bíró, s bűnért áldozat.
Hallod? Hív a jászolából,
Ennyit kér: hogy befogadd.

Szívedben a tiszta forrás,
Patakvíz a jég alatt.
Hajnal fénye záporoz rád,
Gőgöd, dacod széthasad.

Lelkedben hogy ő teremjen,
Szelíd kézzel hint magot.
Sziklakőre ne peregjen,
Virágozzon tavaszod.

Béke

Aranyfény piros kalácson,
Csodát tett megint Karácsony.
Színes cukorkák zöld ágon,
Szívünkbe angyal-csönd szálljon.
Ma este minden jobb legyen,
Ajkunkon békecsók terem.
Karunkban boldog ölelés,
Találja egymást meg a kéz.
Az legyen jézusi jászol,
Társadra hogyha vigyázol.
Fekete gondja derüljön,
Szemébe csillagfény gyűljön.
Sebet, ha adtál, ne fájjon,
Szavadban vigaszt találjon.

Botrány Betlehemben

Botrány van Betlehemben. Íme, megszületett,
Aki eloltja az emberi vak tüzeket.

Eloltja, mit hatalmasok serege őrzött,
A csak önmagára tekintő gőgöt.

Kioltja a fősvény kincsekért hevülését,
Szól: a szegényeké az Isten országa végképp.

Ne gyűjts, amely elporlad és széthull, kincseket e földön,
Arra tekints, aki a te Istened, a szívedet jobban megőrzöm.

Nem azok, akik jogot szereztek, ezért peckesen állnak,
Hanem, akikre az Úr kegyelme kiárad.

Ne félj, ha elveszted életedet, csak arra tekintél,
Aki örök életet ad, fénylőbbet a földi kincsnél.

Botrány van Betlehemben, mert olajágot lenget,
Nem harci babért. Igen, megszületett a Gyermekek.

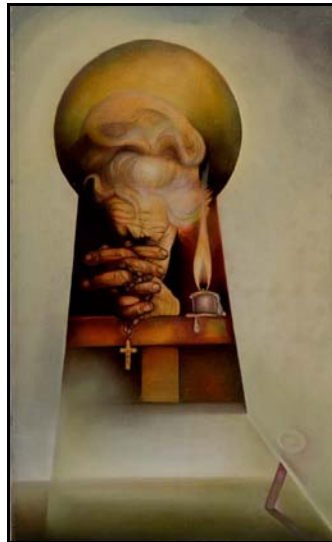
Megszületett, aki örök békét szerzett,
Visszaparancsolja a kardot, mert az ember testvére az embernek.

Azoké az ország, akik tiszták, bátrak és szelídek.
Megszületett, akit majd keresztre feszítnek.

Botrány van Betlehemben. A gyöngye lesz az erősség,
Via Dolorosa. Mária könnye öntözi hőstét.

Botrány van Betlehemben. Mert nagyobb botrányt ki láthat:
Istennek élnek, akik meghaltak a világnak.

Nem az autód, házad. Volt-e egy perced arra,
Aki térted sóhajtott, a fejét lehajtva.

Molnos Zoltán: IMA

Beke Sándor

Ünnepi színpad

Karácsony volt.
A szószék előtt
a kis fenyőfapódiumon
piros mintás
parasztszőnyegen álltam,
s karácsonyi verset szavaltam.
Mögöttem a pap bácsi állt,
jobbra tőlem Jézuska fája,
egyszerűen földíszítve
gömbökkel, almával, ezüstdióval
és sztaniolba csomagolt
avított ízű szaloncukorkával.
Miután elmondtam a verset,
mehajtottam magam
az egybegyűlt hívek előtt,
s a pap bácsi dicséretét
magamhoz szorítva
leszálltam életem
legszerényebb és legszebb
ünnepi színpadáról.

(2008)

